

Dagny Joensen
Jens Kr. Vang

Hóast Sonja Klein ikki hevði beinleiðis ætlanir um at lesa teologi, tá hon sum ung genta fór niður til Danmarkar at ganga á studentaskúla, so var tað kortini skúlatíðin og umhvørvið millum ungfólkið í Høng, sum óbeinleiðis varð orsök til, at hon valdi at lesa til prest.

— Á Høng upplivdi eg, at tað andaliga, sum var ein sjálfvilygja í tí føroyska samfelagnum, als ikki hevði nakran týðning millum tey ungu, sum eg gekk í skúla saman við. Á ein ella annan hátt provokeraði hetta meg, tí fyri mær var lívið so nógv størri og meir, enn alt tað ítökiliga, sum bara sæst útá, sigur 48 ára gamla Sonja Klein.

Hon er uppalld í einum vanligum kristiligum heimi, og hevur altíð gingið í kirkju.

Tá hon tók embætisprógv í 1980, átti hon næsta barnið bert 10 dagar seinni, og gekk heima hjá børnunum í hálvt ár. Tá ið farloyvistíðin var av, fekk hon starv sum háskulalærari í Haslev, har hon undirvísti í kristindómi. Í 1987 flutti hon heim til Føroya við familjuni.

Starvaðist sum blaðkvinna í fyra ár

Prestastarv var einki at søkja tá, og fyrstu tvey árin var hon vikarur á háskúlanum. Síðani fór hon á Dimmalætting at arbeiða sum blaðkvinna, og var har í fyra ár, áðrenn hon fór at virka sum prestur.

— Tað var als ikki so burturvið at arbeiða sum blaðfólk. Í hesum arbeiði er neyðugt at seta seg væl inn í ymisk viðurskipti og eisini samfelagsviðurskiptini, og harafturat so lærði eg eisini at arbeiða skjótt. Alt hetta havi eg havt stóra gleði av í prestastarvinum.

— Hóast mær dámdi ógvuliga væl at arbeiða sum blaðfólk, so visti eg altíð, at tað var prestur eg vildi vera, og kenni tað eisini, sum eri komin á røttu hill. Eg eri ómetaliga glað fyri arbeiðið hjá mær, sigur hon.

— Prestastarvið er ógvuliga spennandi, tí tað spennir so víða, — frá størstu gleði til djúpastu sorg, sigur Sonja Klein.

Er við í gleði og sorg

— Sum prestur sleppur tú líkasam at vera við í teimum stóru stóringunum hjá fólki. Sum prestur sleppi eg at vera við í stóru gleðini, bæði tá ið fólk verða gift og tá ið tey fáa børn, men eg eri eisini saman við teimum í svárustu lötunum, tá ið tað er sjúka og sorgin, sum rakar. Tó alla staðni, har eg fari, er tað eisini týðningarmikið at fáa fram, at eg komi ikki bara við mínum egna ella mínum egnu lívsáskoðanum, men at eg havi Guds orð við mær til teirra.

Sonja Klein leggur stóran

Sonja Klein, sóknarprestur:

Starvið spennir víða — frá størstu gleði til djúpastu sorg

— Sum prestur sleppi eg at vera við í stóru gleðini, bæði tá fólk verða gift og tá ið tey fáa børn, men eg eri eisini saman við teimum í svárustu lötunum, tá sjúka og sorg rakar, sigur Sonja Klein

dent á at hava gott samband við sóknarbørn síni, og í sambandi við barnadóp fer hon altíð heim at vitja. Tá ið fólk ætla at giftast tosar hon eisini altíð við brúðarparið, fer í kirkjuna saman við teimum áðrenn vígsluna o.s.fr. Allastaðni har eg vitji, verði eg sera væl móttikin.

— Tá ið fólk hava gjørt av at giftast, fari eg altíð at tosa við tey, og vit tosa m.a. um hvat hjúnarbandið inniber.

— Eg veit væl, at nógv halda brúðleyp í kirkju vera sum ein sjónleik, har brúðarparið eru høvuðsleikarar, meðan presturin er statuttur í hesum leikum.

— Tað er ikki mín uppgáva at tulka ætlanir hjá fólki, men prestsins uppgáva er á ein trúverðigan hátt at geva teimum Guds orð og signing við á leiðini frameftur. Sum lívið er háttað, er eingin ivi í, at tey fáa brúk fyri hesum.

Guðs skapanarverk

— Eg plagi at minna brúðarparið á, at tey eru Guds skapanarverk, og tí eru tey nakað heilt serligt. Tí skulu tey ikki, tá ið gerandisdagurin kemur, fara at royna at broyta tann persónin, sum tey eru vorðin góð við, og sum tey vilja liva lívið saman við. Heldur skulu tey góðtaka sereyðkenningini hjá hvørjum øðrum, tí tað júst vóru tey, sum fingur tey at falla fyri hvørjum øðrum.

— Prestsins uppgáva er at byggja upp, — og ikki at fordøma, sigur Sonja Klein, og nevnið eina aðra uppgávu hjá presti, sum er sera hugalig.

— Tað at fáa eitt barn er størsta upplivingin í lívinum. Og tað er ein sera stór gleði fyri meg at verða tikin við inn í hesa upplivingina og gleðina, við tað at eg sleppi at doypa barnið.

— Vit bera barnið til dópin, tí vit mugu ásanna at verðin er ónd, og tí lata vit barnið í Guds hond. Hetta er heldur ikki nakað, sum vit sjálvi hava funnið uppá, men Jesus hevur fortalt okkum, at soleiðis skulu vit gera.

— Tá ið foreldur bera barn sítt til dópin, so er tað tí, at tey veruliga ynskja at geva tí alt tað besta, sum tey yvirhøvur kunnu. Í kærleikanum vilja tey gera alt fyri barnið, samstundis sum tey vita, at tæy bara eru vanlig menniskju, og at kærleiki teirra, so stórir hann enn er, kortini ikki røkkur til.

Guð tekur yvir har vit ikki røkka

— Tí geva tey barn sítt í Guds varðveitslu, fyri at Hann skal umfevna tað við sínum kærleika, og leiða tað víðari, tá menniskjansligi kærleikin ikki røkkur.

— Hvussu álvarsliga meta ung foreldur um dópin?

— Eg haldi ikki, at fólk bara lata børn síni doypa, tí tað er síðvenja í familjuni. Eg ivist ikki í, at tá ið ung fólk fáa eitt barn, taka tey hesa ábyrgdina í álvara og vilja bara gera alt tað besta, sum tey kunnu fyri barnið,